

[Søren Olesen.]

som gennem navnets beskyttelse skulle have en garanti for vedkommendes tilstrækkelige uddannelse og dygtighed.

I det foreliggende lovforslag er det jo betegnelsen arkitekt, der søges beskyttet, og det er for så vidt betegnende, at lovforslagets titel er: forslag til lov om benyttelse af betegnelsen arkitekt. Det er altså ikke en lov, der i og for sig garanterer, at denne betegnelse dækker over det indhold, den skulle have; men derom har jo forskellige af ordførerne gjort bemærkninger, som jeg ikke skal gentage. Jeg mener ikke, at man skal håne arkitekterne for, at de søger en sådan beskyttelse; det vil andre også gøre. Det, som vi her i folketinget må rette vor opmærksomhed på, er dette: skal der være tale om at give arkitektnavnet et særligt indhold, må det være sådan, at navnet yder en garanti for, at vedkommende har en tilstrækkelig grundig uddannelse; vi kan naturligvis ikke ellers give nogen garanti for de enkeltes dygtighed og evner, selvom de har en bestemt uddannelse. Jeg synes, vi må tage hensyn til, at der også er andre end de akademisk uddannede arkitekter, som er i stand til på tilstrækkelig betryggende måde at løse de opgaver, de bliver stillet overfor. Der må også være adgang for manden fra det praktiske liv, som måske i en noget senere alder kommer i tanker om, at han vil supplere sin håndværksmæssige uddannelse med en særlig uddannelse med henblik på planlægning og konstruktion af bygningsværker af større eller mindre art. Der må absolut være en adgang for disse folk til også at kunne benytte den betegnelse, man hidtil har benyttet for folk, der planlagde bygningsarbejder. De skoler, som uddanner folk fra det praktiske håndværk, burde snarere være berettigede til at tildele deres elever denne betegnelse efter en vis godkendelse. Det kunne måske være en vej at gå: at disse skoler fik en anerkendelse, så den eksamen, de afholdt, gav adgang til betegnelsen arkitekt. Så synes jeg, der var mere mening i det, for det kan jo ikke nægtes, at det navn, som ifølge § 1, stk. 2 og 3, foreslås nedsat, har en meget ensidig sammensætning; det rummer netop ikke nogen repræsentant for den mere fri uddannelse.

Jeg vil i denne forbindelse gøre opmærk-

som på, at en mand som Jensen Klint, skaberen af Grundtvigskirken og andre store bygningsarbejder, efter dette lovforslag ikke ville have haft lov til at betegne sig som arkitekt. Han var uddannet som ingeniør og havde derefter gennem det praktiske liv specialiseret sig, kan vi godt sige, i byggearbejder, men af et så betydeligt omfang og af en så høj standard, at det ville have forekommet ganske mærkeligt, om han skulle have været henvist til ærbødigt at ansøge et sådant udvalg om at få lov til at benytte betegnelsen arkitekt, et udvalg bestående af personer af ringere format end han selv. Men sådanne situationer kunne man altså komme ud for, hvis dette forslag blev ophøjet til lov i den skikkelse, hvori det foreligger.

Der har fra forskellig side været talt om det økonomiske ansvar, som en arkitekt har. Nu tror jeg, at det er meget vanskeligt at få et sådant ansvar præciseret. Det ærede medlem, hr. Carl P. Jensen talte om, at bygherren måtte have en garanti for, at det planlagte arbejde virkelig svarede til det, han ønskede, og at udførelsen også blev forsvarlig og rigtig. Men har man i det hele taget en sådan garanti, ligegyldigt hvilken slags arkitekt man benytter? Man læser ret ofte i bladene, at der bliver rejst sag mod sygehuse og læger, hvis de har begået fejlgreb og ikke tilstrækkelig omhyggeligt har sørget for behandlingen af patienterne, og der har også foreligget afgørelser, hvorefter de er blevet idømt erstatning til patienter, som ikke er blevet forsvarligt behandlet, men jeg tror næsten aldrig, jeg har set, nogen arkitekt er blevet dømt for ikke at have varetaget bygherrens interesser tilstrækkeligt. Jeg har haft med forskellige bygningsarbejder at gøre, men når man bagefter har set forskellige mangler ved dem — og der kan ofte være gået mere end et år, og så er garantien udløbet — har jeg aldrig oplevet, at nogen har villet stå ved ansvaret. Arkitekten har lagt det over på håndværkerne, som har udført arbejdet, og håndværkerne har kunnet henvise til, at arbejdet har været godkendt af arkitekten, og bygherren har ikke selv haft tilstrækkeligt kendskab til at kunne kontrollere materialet og den forsvarlige udførelse. Skulle der derfor være tale om at give betegnelsen arkitekt et virkelig forsvarligt og sagligt indhold,